

கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் எப்படி வளர்ச்சியடைவது? HOW WE MAY GROW UP INTO CHRIST

திறவுகோல் வசனம் : “அன்புடன் சத்தியத்தைக்
கைக்கொண்டு, தலையாகிய கிறிஸ்துவுக்குள்
எல்லாவற்றிலேயும் நாம்
வளருகிறவர்களாயிருக்கும்படியாக...” – எபேசியர் 4:15.

தேவனை அறியும்படிக்குத் தேடுகிற எவரும், எந்தளவு தேடுகிறார்களோ, அதே சரிவிகித அளவுக்கு அவரது நிஜமான குணாதிசயத்தைக் காண வழிநடத்தப்படுவார்கள். அவரில் பற்றுறுதியையும் அடைவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள், கர்த்தரிடத்தில் முழு அர்ப்பணிப்பு செய்யும் நிலைப்பாட்டிற்கு வந்திருந்து, பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படுதலைப் பெற்று, கிறிஸ்துஇயேசுவுக்குள் பரிசுத்தமாக்கப்-பட்டவர்களாகவும், சபை வகுப்பாராகவும், அவருக்கென்று பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்களாக – அதாவது, பரிசுத்த ஆவியினால் பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள். இவர்களைக்குறித்து அப்போஸ்தலர் பவுல் ; “தேவன் நமக்கு பயமுள்ள ஆவியைக் கொடாமல்...” என்று கூறுகிறார். மாம்சத்துக்குரியதும், விழுந்துபோன நிலையிலுள்ளதுமான அடிமைத்தனமாய் அடிபணியவைக்கும் ஒவ்வொரு தாக்குதலின் பயத்தையும் விரட்டியடிக்கவேண்டும். இந்தச் சபாவ மனப்பான்மையைப் புதியசிந்தை வெற்றிகொண்டு, கர்த்தரிடத்திலான நம்பிக்கையை வளர்க்க முயலவேண்டும்.

எந்த மனிதனும் நம் பூமிக்குரிய ஜீவனை எடுப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எந்த மனிதனாலும் நம் எதிர்கால ஜீவனை எடுத்துப்போடமுடியாது. “உங்கள் ஆத்துமாவைக்கொல்ல வல்லவர்களாயிராமல், உங்கள் சரீரத்தை மாத்திரம் கொல்லுகிறவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள்” – மத்10:28. ஆகவே ஒருவனும் தனக்கு தீங்கிழைக்கமுடியாது என்று கண்டு, நன்மைக்கேதுவல்லாத எதுவாயினும், தனக்கு வர தேவன் அனுமதிக்கமாட்டார் என்று அறிந்திருந்து, தேவனுடைய பிள்ளை மிகவும்திடமனதாய் இருக்கவேண்டும். வெளிச்சம் பெற்றிருக்கிற தேவனுடைய பிள்ளைக்கு நித்திய ஆக்கினைபற்றின பயமிராது, திகில் இராது. ஒரு கணவன் மனைவியினிடத்தில் அல்லது மனைவி கணவனிடத்தில் கொண்டிருக்கவேண்டிய முறையான பயம் அவனிடத்தில் இன்னும் காணப்படவே செய்யும். அதாவது தன் துணையாளருக்கு அதிருப்தி உண்டாக்கிவிடுவோமோ அல்லது எதிர்பார்ப்புக்களை நிறைவேற்றாமல் போய்விடுவோமோ மற்றும் இதன் காரணமாக தன் துணையாளரின் நம்பிக்கையையும், மதிப்பையும் இழந்துவிடுவோமோ என்ற பயம் காணப்படும்.

நாம் இப்படிப்பட்ட பயத்தை எல்லா சகோதரர் விஷயத்திலும்கொண்டிருக்கவேண்டும். அவர் நமக்கு தீங்கு இழைப்பார் என்றோ அல்லது வேதனைக்கு உட்படுத்துவார் என்றோ அல்லது எவ்வகையிலாவது வன்முறைக்குட்படுத்துவார் என்ற பயத்தின் காரணமாக இல்லாமல், மாறாக அவருடனான ஐக்கியத்தை இழந்துவிடுவோமோ என்ற பயத்தில், நம் தேவனிடத்தில் ஒரு மகனுக்குரிய பயத்தை உடையோராய் இருக்கவேண்டும். ஆகவே, அடிமைத்தனமான பயத்தை நாம் வைத்திருந்தோமானால் அவ்வகைப்பட்ட பயம் தேவனிடமிருந்து வரவில்லை. அப்படிப்பட்ட பயம் கண்ணியை வருவிக்கும். ஆனால் தேவனுடைய உண்மை அறிவினால் தூண்டப்பட்ட அன்போ, அவரது ஆவியில் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட அன்பு, எந்தளவுக்கு நம்மில் வளர்ந்து பெருகுகின்றதோ அந்தளவுக்கு நம்மை மனுஷனுக்குப் பயப்படுகிற பயத்திலிருந்து விடுதலையாக்குகிறது.

தேவன் நமக்கு அன்பின் ஆவியையும், தெளிந்தபுத்தியுள்ள ஆவியையும், வல்லமையுள்ள ஆவியையும் கொடுத்திருக்கிறார். தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்கு அனைத்தும் நன்மைக்கேதுவாகவே நடக்கிறது என்று ஒரு கிறிஸ்தவன் அறிந்திருக்கிறான். இது அவனது வல்லமை மற்றும் பலத்துக்கான ஆதாரமாய் இருக்கின்றன. மற்றவர்களை அமிழ்த்திப் போடுவதற்கு வாய்ப்புள்ள சூழ்நிலைகளும், சந்தர்ப்பங்களும் தனக்கும் வரலாம் என்று கிறிஸ்தவன் எதிர்பார்க்கலாம். இந்த ஆவி, வல்லமையின் ஆவி மட்டுமல்ல, தயாளகுணமும் கருணையின் ஆவியுங்கொண்ட அன்பின் ஆவியாகும். இந்த ஆவியானது நன்மையையும், நீதியையும், பிறருக்கு உதவியையும் செய்வதாகும். அவ்வாறே இந்த அன்பின் ஆவி மற்றும் தெளிந்தபுத்தியும் பலமுமுள்ள ஆவியுடன் ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவ சாயலை அதிகதிகமாக அடைகிறான். யார் வழிவிலகிச் செல்கிறார்களோ, அவர்கள்மேல் அவனுக்கு அதிகதிகமாகப் பரிவிர்க்கம் காண்பிக்கத் தூண்டுதல் ஏற்படுகிறது. தேவன் தம் குமாரனை அனுப்பினதுபோல், குமாரனும் வந்து, மிகப்பெரும் விலையாக தம்மையே கொடுத்து, ஜீவனுக்கான ஆசீர்வாதத்தை எல்லோருக்கும் ஏற்படுத்தினார். ஆகவே ஆவியைப்பெற்ற அனைவரும் மற்றவர்களை ஆசீர்வதிக்க பிரயாசப்படுவார்கள்.

தெளிந்தபுத்தியும் பலமுமுள்ள ஆவிக்கான சாட்சியங்கள்

ஆதாமின் விழுக்கையானது மனுக்குலத்திற்கு முழு நாசத்தை கொண்டுவந்தது. “உள்ளங்கால் தொடங்கி உச்சந்தலை மட்டும் அதிலே சுகமேயில்லை” (ஏசாயா1:5,6). தெளிந்த புத்தியையோ, பலமுள்ள சரீரத்தையோ உடையோர் ஒருவருமில்லை. எல்லோரும் வழிதப்பி, ஏகமாய்க் கெட்டுப்போனார்கள், நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை” (ரோமர்3:10-12). எந்தளவுக்கு நாம் கர்த்தருடைய ஆவியைப்

பெற்றிருக்கிறோமோ மற்றும் எந்த அளவுக்கு கர்த்தருடைய ஆவி நம்மில் கிரியைசெய்து, நம்மை வளரச்செய்து, ஜீவியத்தின் நடக்கைகள் யாவற்றிலும் ஆதிக்கம்செலுத்துகின்றதோ, அந்த அளவுக்கு நாம் தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியைப் பெற்றவர்களாய் இருப்போம்.

நம் சரீரங்களை எப்படிச் சிறப்பாக உபயோகிப்பது என்று இந்தத் தெளிந்தபுத்தியுள்ள ஆவி நமக்கு போதிக்கும். தெளிந்தபுத்தியில்லாத ஆவியை உடைய ஒருவன், தேவைக்கதிகமாக உண்ணக்கூடும், அல்லது சரீரம் செரிமானமாகாத உணவை அவன் உண்ணக்கூடும். நாம் எந்த அளவு தெளிந்தபுத்தியும் பலமுள்ள ஆவியை அடைந்திருக்கிறோமோ, அதே சரிவிகித அளவுக்கு அதன் ஆதிக்கங்கள் நம்மை இயக்கி, எதை உண்பது, எதைக்குடிப்பது என்றும், மற்றும் நாம் செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் போதிக்கிறது. அது நமக்காக எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்தி, நம்வாழ்க்கையை முறைப்படுத்த உதவிசெய்கிறது. மேலும் வாழ்க்கையின் எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் பரந்த கண்ணோட்டத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறது. மனுக்குலத்தைத் தயாளமான கண்ணோட்டத்தில் காண நமக்குக் கற்பிக்கிறது. மனுக்குலம் சாபத்தின் பிடியிலிருக்கிறது என்பதையும், நாம் அவர்களிடத்தில் பரிவிரக்க உணர்வையே பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ளச்செய்கிறது. அனைத்து விதங்களிலும் நாம் அதிக அனுசூலம் அடைந்திருக்கிறோம், ஏனெனில் தேவன் நம் புரிந்துகொள்ளாதவிடங்களையெல்லாம் திறந்திருக்கிறார்.

தெளிந்தபுத்தியும் பலமுமுள்ள ஆவி அதிக பயனுடையவர்களாக நம்மை ஆக்குகிறது. சகோதரர்கள் என்ற முறைப்படி எப்படி ஒருவரோடொருவர் நடந்துகொள்வது என்பது பற்றி சிறப்பாக அறிந்திருக்கிறோம். நம் குழந்தைகளுடனும் மற்றும் அயலாருடனும் எப்படி நடந்துகொள்வது என்றும், இறைச்சிக் கடைக்காரரிடமும், ஐஸ்கிரீம் விற்பவரிடமும் மற்றுமுள்ள எல்லாரிடமும் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும் நாம் நன்கு அறிவோம். இயல்பாகவே தெளிந்தபுத்தியை உடையவர்கள் அநேகருக்குச் சத்தியம் இன்னும் சென்றடையவில்லை. ஒருவர் சத்தியத்தை அடைந்து, ஓரளவு தெளிந்தபுத்தியுடையவராவதற்குக் காலம் பிடிக்கும். ஆனால் ஒருவர் சத்தியத்தை, அதன் அன்பில் பெற்றுக்கொள்ளும்போது, அது அவரது சிந்தையில் குணப்படுத்தும் தாக்கத்தினைப் பிறப்பிக்கிறது. அவர் அதிகதிகமாக சரியாக சிந்திக்கவும், ஞானமாக செயல்படவும் துவங்குகிறார் என்பதை நாம் கவனிக்கிறோம்.

பின்பு அவர் சத்தியத்தை பிரஸ்தாபப்படுத்த அவல்கொள்கிறார். சத்தியம் தாழ்மையாய் அதேசமயம்,

பயப்படாமல் பிரசங்கிக்கப்படவேண்டும். சத்தியத்துக்கு முரண்பாடாகப் பேசுவதற்குக் கிறிஸ்தவனுக்கு அதிகாரமில்லை. அவர் சவிசேஷத்தின் முழுநேர ஊழியக்காரனாய் இருப்பாரானால், சத்தியம் அவரிடத்தில் வந்தடையும்போது, அவரை ஊழியக்காரனாய் நியமித்த சபையார் சத்தியத்தை விரும்பாதவர்களாய் இருப்பதினால், அவர் சுதந்திரமற்றவராயிருந்து, தொடர்ந்து தவறையே போதிக்கிறார். இவ்வுலக வாழ்வுக்குரியவன் பிரசங்கமேடையில் நிற்கும்போது மனசாட்சியில் தடுமாற்றத்தை அடைவதில்லை. “அவர்கள் விரும்புகிறவற்றை நான் இந்த ஜனங்களுக்கு அளிக்கிறேன், அவர்கள் எனக்கு ஊதியம் கொடுக்கிறார்கள்” என்று அவர் கூறுவார். அவர் சத்திய ஆவியைப் பெறாததினிமித்தமாக, அவரது மனப்பன்மை அப்படியாக இருக்கிறது.

சத்திய ஆவியை அடைந்திருக்கிற ஒருவர் கூறுவார்; “இதற்கு முன்பு நான் பலவருடங்களாக போதித்து வந்தவைகளில் சில காரியங்கள் பாதகத்தை ஏற்படுத்துவதாக, தேவனை அவமதிப்பதாக, அவரது குணாதிசயத்தைக் குறித்து தவறான எண்ணத்தை உருவாக்குவதாக, சத்தியத்திலிருந்து ஜனங்களை ஏறக்குறைய திசைதிருப்புவதாக இருந்ததை நான் தற்போது காண்கிறேன். நான் செய்ய விரும்பியது எதுவோ அதற்கு நேரெதிராக, தவறை நான் பிரசங்கித்து வந்திருக்கிறேன். இனிமேலும் என்னால் இந்தத் தவறுகளைப் பகிர்தளிக்க முடியாது. நான் இந்தப் பெயர்சபை அமைப்புக்கு ஸ்தானாபதி இல்லை. நான் தேவனுடைய ஸ்தானாபதியாக இருக்கிறேன். நான் இந்தப் பெயர்சபை அமைப்புக்கு ஊழியக்காரனல்ல, தேவனுக்கும் சத்தியத்துக்கும், ஊழியக்காரன். சத்தியத்துக்கு முரணாக இருக்கிற தவறுகளை நான் பிரசங்கித்தால், தேவனுக்கு முன்பாக நான் குற்றவாளியாவேன். இதை நான் உடனே நிறுத்தியாகவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட மனிதன், மனிதரிடையே கனம், தயவு, ஆதிக்கம் போன்ற நிலைகளை இழந்துவிடுவான். ஆனால் இவையனைத்தும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணப்படக்கூடாது. இராஜ்யத்தில் ஓர் இடம் கிடைக்கவேண்டுமெனில், இவைகளை என்னதும் குப்பையும், நஷ்டமும், பயனற்றதாகவும் எண்ணப்படவேண்டும் என்று பரிசுத்த பவுல் கூறுகிறார். பின்பு மாபெரும் பரிசாகிய முத்தை நாம் ஜெயங் கொண்டிருப்போம். ஆகவே ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு சத்தியத்தைப் பேசுவது அத்தியாவசியமானது. புனிதமான இடத்தில் வைத்துப் பாதுகாப்பதுபோல, அதை தன் சொந்த இருதயத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும். சத்தியத்தை அவன் தன் இருதயத்தில் ஏற்றுக்கொண்டபிறகு, அதற்கு அவன் மதிப்பளித்து அதைப் பேசுவது – ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட சிலாக்கியம் என்று உணரவேண்டும்.

நம் சரீரத்தில் நம் நாவு மிக வல்லமைமிக்க ஓர் அவயமாகும். இதன் ஆதிக்கமோ மற்ற எல்லா அவயவயங்களைக் காட்டிலும் மிக முக்கிய விளைவுகளை உண்டாக்கக்கூடியது. இது நன்மைக்காகவோ அல்லது காயமேற்படுத்தும் ஆதிக்கத்தையோ உண்டுபண்ணுகிறது.

இதே நாவினால் நாம் தேவனைத் துதிக்கிறோம், மனுஷருக்கு தீங்கிழைக்கிறோம். வெளியரங்கமாகவோ அல்லது தனித்தோ சத்தியத்தைப் பேசுவதும், மனுஷர் முன்பாக கிறிஸ்துவை அறிக்கையிடுவதும் ஒரு மிகப்பெரிய சிலாக்கியம் ஆனால் கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்தும் ஊழியனாக இருக்கவேண்டுமானால், நாம் பயமின்றி, சத்தியத்தை அன்பினால் பேசவேண்டும்.

இது தொடர்புடைய விஷயத்தில், கிறிஸ்துவ மார்க்கத்தில் நாம் நுழைந்தவுடன் இவைகளில் முதிர்ச்சியடைந்துவிடுவோம் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்ற உண்மையை அப்போஸ்தலர் நம் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருகிறார். நாம் சில காலங்கள் அந்தக் குடும்பத்தில் இருந்தபிறகு உள்ள நிலைமையைக் காட்டிலும், முதலில், குடும்பத்தில் நுழைந்தபொழுது, நம்மைக்குறித்து குறைவாகவே புத்தியறிவின்படி எதிர்பார்க்கப்பட்டது. நாம் தேவனுடைய நேச குழந்தைகளாக இருந்து, நம் மூத்த சகோதரரும், நம் மாதிரிகையும், நமது தலையுமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சாயலில் வளரவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். நாம் எல்லாவிதத்திலும் அவருக்குள் வளர வேண்டியவர்களாகிறோம். சபைக்குத் தலை அவரே என்பதை நாம் புரிந்திருக்கவேண்டும். மகிமையில் நாம் அவரது சரீர் அங்கங்களாக இருக்கவேண்டுமானால், நாம் கட்டாயம் வளர்ந்தாகவேண்டும். வருங்காலத்தில் உலகை ஆசீர்வதிக்கவிருக்கும் மகிமைநிறைந்த இராஜ்யத்தில் பங்கடைவதற்கு, நாம் நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு, தகுதிபெற்று, பரிசுத்த ஆவியின் கனிகளில் நாம் முதிர்ச்சியடையவேண்டும்.

உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் முகத்தோற்றம்

இருளிலிருந்து அவரது ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தவருடைய புண்ணியங்களை நாம் அறிவிக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஸ்தானாபதிகளாக நமது பணியை செய்யவேண்டும். இந்தச் செய்தியை அன்புடனும், தைரியத்தோடும் சொல்வதினால் நாம் கிருபையிலும், அறிவிலும் வளர்பவர்களாக இருக்கவேண்டும். சத்தியத்தைப் பிரகடனப்படுத்துகிற அதேவேளையில், குணாதிசயத்தில் முன்னேறி வளர்ச்சியை அதிகரிக்கவேண்டும். ஏன் குணாதிசயத்தில் வளர்ச்சியை எட்டவேண்டும்? ஏனெனில் இது, தேவனுக்கொப்பான சாயலுக்கு நம்மை உருவாக்குகிறது. “தேவன் அன்பாக இருக்கிறார்”. அவர் வேறு இயல்புகளையும் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால் விசேஷித்தவிதமாக, இந்த அன்பின் இயல்பு, மிஞ்சியிருந்து, அவரது குணாதிசயத்தின் ஆளும் தன்மையாக இருக்கிறது. தேவனுடைய நீதியானது, அவரது அன்புடனும் ஞானத்துடனும் இணைந்து இயங்கி, அன்பு அங்கீகரிக்காத எந்தத் திட்டத்தையும் செயல்படுத்த முயற்சிக்காது.

அவ்வாறு நாமும் வளரும்பொழுது, அன்பின் இயல்பு அதிகமாக வெளிப்படவேண்டும். அன்பினால் சத்தியம் பேசப்படவேண்டும். நாம் நம் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில்

சீக்கிரமாய் அடையவேண்டியவைகளில் இதுவும் ஒன்று. நாம் நமது நாவுகளுக்குக் கடிவாளம்போட்டு அடக்கவேண்டும். நம் வார்த்தைகள் அன்பும், இரக்கமும், தயாளமும் நிறைந்ததாய் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அன்பில் சத்தியத்தைப் பேசும்போது, மற்றவர்களுக்காக அதிகமாக காரியத்தை நிறைவேற்றுவதோடு, நமது சொந்த சிந்தைகளில், பாடம் அதிக ஆழமாய்ப் பதியும். “முகத்தோற்றம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும்” என்று நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது. யாரெல்லாம் தேவனுடைய இந்தக் காரியங்களை அன்பில் பேசுகிறார்களோ, வியந்து பாராட்டுகிறார்களோ, அவர்கள் தன் சொந்த இருதயத்திலும் சிந்தையிலும் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்வர். மற்றவர்களுக்கு உதவுவதன்மூலம் ஒருவர் தனக்குத்தானே உதவிக்கொள்கிறார். “பிறருக்கு நீர் பாய்ச்சுகிறவர், தனக்குத்தானே நீர் பாய்ச்சிக்கொள்கிறார்”.

சபாவ குணங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும்

பலமான குணங்களையுடைய சிலர் கிறிஸ்துவுக்குள் வரும்போது, இவ்விஷயத்தில் சிரமப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். இயற்கையாகவே சிலரது குணாதிசயங்கள் சண்டையிடும் மனப்பான்மையற்றதாக காணப்படுகின்றன. இவர்கள் தங்கள் ஸ்தானாபதிக்குரிய காரியங்களில், மற்றவர்களை கட்டாயப்படுத்தமாட்டார்கள். அவர்களது செய்தி நன்றாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்று தோன்றினால்; “இதை அவர்கள் விரும்பவில்லை, ஆகவே அந்த பாடத்தைக்குறித்து நான் சொற்பொழிவாற்றமாட்டேன்” என்று அவர்கள் உணர்ந்துகொள்வர். ஆனால் சண்டையிடும் மனப்பான்மையுடையோர், சத்தியத்தைப் பிரசங்கிக்கும்போது, தங்களது குணஇயல்புகளைப் பலவந்தமாக வெளிப்படுத்துவர். இப்படிப்பட்டவர்கள் மிகவும் பலவந்தம் பண்ணுகிறவர்களாய் இருப்பர், மற்றவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தும் விதத்தில் இவர்கள் காரியங்களை முன்வைப்பர்.

ஆனால் தேவனுக்கு அர்ப்பணித்தல் என்பது, தற்போது ஒரு நிர்ப்பந்தமான விஷயமல்ல என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். அது ஓர் அழைப்பு. கேட்கும் செவியுடையோரிடத்தில் மட்டுமே தற்போது தேடுதலின் பணி நடைபெறுகிறது. அவர்களுக்கு மட்டுமே ஆலோசனையின் வார்த்தை தேவையாயுள்ளது. யாராகிலும் செய்தியைப் பிரசங்கிக்க அதிக பலவந்தத்தைப் பிரயோகித்தார்களானால், அது மாபெரும் இராஜாவுக்கு நன்கு ஊழியம் செய்ததாகாது, ஆகவே அவரை அதிகம் பிரியப்படுத்தாது.

சிலரிடத்தில் பெரிதும் பாராட்டு விரும்பும் தன்மை காணப்படும். பெருமையையும் அவர்கள் பெற்றிருந்து, தங்கள் பேசுகின்ற மொழியில் இவற்றை வெளிப்படுத்த விரும்புவர், அல்லது தங்கள் திறமையைப் பயன்படுத்தி, ஆவியின் பட்டயத்தைக் கையாளுவார்கள். மற்றவர்களைக் கிளர்ச்சியூட்டி; “எந்தளவு இவர் அறிந்திருக்கிறார் பாருங்கள், வேதாகமத்திலுள்ள புதையல்களைத் தோண்டி

எடுப்பதில் வல்லவர்” என்று இவரைப்பற்றி கூறவேண்டும் என்ற நோக்கில், இவர்கள் செய்தியைப் பிரசங்கிப்பார். இது அநேகருக்குச் சோதனையாகக் காணப்படுகிறது. பிறர் தங்களைத்தாங்களே பிரபலமாக்கிக்கொள்வதைப்போல, இவர்களும் பொதுஜனங்கள் மத்தியில் சுயவிளம்பரம் பண்ணுகிறவர்களாக இருக்கின்றனர். ஒருவர், ஸ்தானாபதியாக பொதுஇடங்களில் முன்செல்வதற்கும், சத்தியத்தைப் பேசுவதற்கும் உந்தி தள்ளப்படவேண்டிய நிலையில் காணப்படுகின்றார். மற்றவரோ இதுதொடர்புடைய விஷயத்தில், தனக்கு கொஞ்சம் கடிவாளமிடவேண்டும். பிந்தையவருக்கு சத்தியத்தினிடத்திலான அன்பிலும், சகோதரரிடத்திலான அன்பிலும், தாழ்மையிலும் சத்தியத்தைப் பேசுவதற்குக் கற்றுக்கொள்வதே ஒரேவழியாக காணப்படுகின்றது. இது தேவ திட்டமாயுள்ளது, நாம் தற்புகழ்ச்சியடைய நம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. நாம் எப்பொழுதும் அவரது திட்டத்தை சாந்தத்திலும், தயாளகுணத்திலும், சகோதர சிநேகத்திலும், அன்பிலும் பிரசங்கிக்கவேண்டும்.

“அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் நாம் ஏவப்படும்படிக்கு ஒருவரையொருவர் கவனித்து...” என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் வலியுறுத்துகிறார். இங்கு, “ஏவப்படும்படிக்கு...(to provoke)” என்ற வார்த்தையின் பொருள், “ஒருவரைச் செயல்பட ஊக்கப்படுத்துதல்” என்பதாகும். அன்பு எளிதில் சினங்கொள்ளாது, அது நீடிய பொறுமையுள்ளது. தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டுமெனில், சினங்கொள்ள வழிநடத்துவது அன்பின் இயல்பே அல்ல. ஆயினும் நீதியான கோபம் அன்புடன் ஒத்துப்போக முடியாததல்ல. “தேவன் அன்பாயிருக்கிறார்”, நாம் பெற்றிருக்கிற அன்பிற்கு தேவன் மிக உன்னதமான பிரதிநிதியாக இருக்கிறார். தேவன் தீயோரோடு ஒவ்வொரு நாளும் கோபத்திலுள்ளதாக வேதாகமம் நமக்கு நிச்சயப்படுத்துகிறது. அவரது கோபம் பாவத்துக்கெதிரான நீதியான கோபமாகும்.

உன்னதமான மாதிரியாக தேவனை நோக்கிப்பார்க்கும்போது, சிருஷ்டிகளிடத்திலான அவரது அன்பு ஆரம்பத்தில் வெளிப்பட்டது. எவ்வாறு தேவதூதர்களுக்கு அவரது அன்பு எல்லா ஆசீர்வாதங்களோடும் ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டிருந்ததோ, அதுபோல ஏதேன் தோட்டத்தில் மனுக்குலத்தின்பேரிலான அன்பு, அதன் எல்லா ஆசீர்வாதங்களோடும், பரிபூரண ஜீவனோடும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் பாவம் நுழைந்தபோது, அன்பு பின்னோக்கி நகர்ந்தது, வேறு வார்த்தையில் கூறினால், தேவனுடைய விசேஷித்த இயல்பான நீதி, அப்பொழுது வெளிப்பட்டது. ஆயினும் மனுக்குலத்தின் நன்மைக்காக, பாவத்திற்கான தண்டனையாக இது கொடுக்கப்படவேண்டியதாயிற்று. மனிதன் பாவம்செய்திருந்து, தேவனுக்கு எதிரியாக மாறினபோதிலும், அன்பு சினத்துக்கு ஏவினபோதிலும், தேவ அன்பு தொடர்ந்தது. தீர்க்கதரிசி மூலமாக கர்த்தர் கூறுகிறார்; “அவர்கள் எனக்குக் கோபமுண்டாக்கினது என்ன என்கிறார்” – எரேமியா8:19. அநேக வசனங்கள்

தேவனுடைய கோபத்தைப்பற்றி பேசுகின்றன. பாவத்துக்கெதிரான தேவனுடைய கோபமாகவே அவை உள்ளன. இந்தக் கோபம் உலகத்தின்மேல் 6000 வருடங்களாக நீடித்திருக்கின்றன. இதனால், தேவனுடைய அன்புக்கு இடையூறு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகவே அன்பு சினங்கொள்ளத் தூண்டும்.

“அன்பு எளிதில் சினமடையாது”. தேவனை சினங்கொள்ளத் தூண்டுவதற்கு, ஆதி தகப்பனாகிய ஆதாமின் செயல்பாட்டில், உள்நோக்கத்தோடுகூடிய கீழ்ப்படியாமை தேவைப்பட்டது. தாயாகிய ஏவாள் வஞ்சிக்கப்பட்டதினால் உலகத்திற்கு தீர்ப்பு வந்துவிடவில்லை. ஆதி தகப்பனாகிய ஆதாம் பாவம்செய்ததினாலேயே மரணத்தீர்ப்பு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு, தேவகோபம் உலகத்தின்மேல் வந்தது. இந்தப் பாவத்தை முழு அறிவுடன் அவர்செய்தார். இந்தப் பாவம்நிறைந்த 6000 வருடங்களின்போது, தேவ அன்பு தற்காலிகமாக செயலற்ற நிலையிலிருந்து, அவரது அன்பை வெளிப்படுத்துவதை நிறுத்திவைத்தது.

ஆனால் இந்த நீண்டகாலங்களில் தேவனுடைய குணாதிசயம் மாறவில்லை. இருண்ட யுகங்களில் நிலவின பேய்த்தனமான நிலைமைகளுக்கு தேவன் காரணமாக இருக்கவில்லை. பாவத்துக்கு ஒருபோதும் அன்பு அனுமதியளிக்காது. “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்”. மரணத்தோடு கடந்துவரும் ஒவ்வொன்றும் தீர்ப்பின் தண்டனையின் ஒருபகுதியாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இந்த நிலைமைகளை மனிதனது கடைமுடிவான நன்மைக்கே தேவன் அனுமதித்திருக்கிறார். இந்த தேவ அன்பு நம் சந்ததிக்கு வெளிப்படுத்த தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கப்பட கட்டளையிட்டிருந்தது.

ஏற்றவேளையில் தேவன் தம் குமாரனை மனிதரது மீட்பராக அனுப்பினார். அவரும் இப்பூமிக்கு வந்து, மனிதரது பாவத்திற்காக தம் ஜீவனையே மனப்பூர்வமான பலியாகத் தந்தார். ஏற்றவேளையில் சபையைக் கூட்டிச் சேர்க்கும்படிக்கு அழைப்பு சென்றுசேர்ந்தது. இந்த கவிசேஷயுகத்தின்போது, இந்த சபை கூட்டிச்சேர்க்கப்படவிருக்கிறது. ஏற்றவேளையில் இராஜ்யத்தின் மகிமைக்குள் சபையானது உயர்த்தப்படவிருக்கிறது. ஏற்றவேளையில், அந்த இராஜ்யம், தேவனுடைய நிபந்தனைகளை மனதார ஏற்றுக்கொள்ளும் மனுக்குலத்தார் எல்லோரையும், பாவத்திலிருந்தும், இழிவான நிலையிலிருந்தும் தூக்கி எடுத்து ஜீவனுக்கு உயர்த்தும்.

அன்பை விதைப்பது விசேஷமான தேவை

நமது மிகப்பெரிய வருங்காலப்பணிக்கு நாம் மெய்யாகவே பொருத்தமுடையவர்களாவதற்கு, நாம் ஊக்கத்துடன் விழித்திருப்பதும், ஜெபிப்பதும் எவ்வளவு அத்தியாவசியமானது! பாவத்தின் விழுக்கையும், சுயநலமும் வலுவில் விஞ்சியிருக்கிறபடியால், போதுமான அளவு நம்முள் அன்பு பலமாய் இருப்பதில்லை என்ற அபாயம் இருக்கிறது. சுயநலமும் விழுக்கையும், 6000 வருடங்களாக மேலோங்கி ஆதிக்கம் செலுத்துவதால், அன்பு, பரிவிரக்கம்,

சகோதரசிநேகம், நீடியபொறுமை ஆகிய குணங்களில் மனிதனை குறைவுபடச் செய்திருக்கிறது. இப்பொழுது அன்பை அடைவதைக்காட்டிலும், கோபம் கலகம் பொறாமை வெறுப்பு போன்றவைகள் மாபெரும் சபாவ மனப்பான்மையாக மாறிவருகிறது. இதன்விளைவாக, தேவன் நம்மை அவரது குடும்பத்திற்குள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால், முதலாவது நிபந்தனையாக, அன்பு தேவை என்பதை நமக்கு வலியுறுத்துகிறார். நம் இருதயங்களிலும் சிந்தைகளிலும் அன்பு வளரவேண்டும். இது நம் எண்ணங்கள், வார்த்தைகள், செயல்பாடுகளில் ஊடுருவவேண்டும்.

சபையார் அடையவேண்டிய அன்பைக்குறித்து அப்பவல் பேசும்போது, நாம் கர்த்தருக்குப் பிரியமுள்ளோராக வேண்டுமானால், இந்தக் கிருபையில் அபரிதமாக வளரவேண்டும் என்று உறுதிபடக்கூறுகிறார். இந்த இயல்பைச் சிறப்பாகப் பெற்றிருப்பவர்கள், எளிதில் கோபப்பட தூண்டப்படமாட்டார்கள். அன்பைக் குறைவான அளவே பெற்றிருப்பவர்கள் எளிதில் கோபப்படுவார்கள். கர்த்தர் ஏற்றுக்கொள்ளும் அன்பு, நீடிய பொறுமையின் அன்பாகும். இப்படிச் கூறுகையில், தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குக் கோபங்கொள்ள முறையான தருணங்களே எழாது என்று அர்த்தமல்ல. அநீதி நடப்பதை நாம் காணும்போது, நீதியாய் சினங்கொள்கிற உணர்ச்சிகள் இருக்கவேண்டும். ஏன்? அநீதி தவறாக இருக்கிறபடியால் இப்படிப்பட்ட கோபம் அவசியமே. தேவன் அநீதியின்மேல் கோபம் கொள்கிறார். ஆகவே தேவபிள்ளைகள் எந்தவடிவிலுமுள்ள அநீதியோடு இணங்கி, இரக்கம் பாராட்டாதபடி இருக்கவேண்டும்.

நீதியின் சபாவத்தைக் கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் வளரச்செய்யாவிடில், நீதியை புரிந்துகொண்டு பாராட்டும் மனப்பான்மையையே இழந்துவிடும் நிலைக்குச் செல்ல நேரிடும். நியாயம் எது? தவறு எது என்று அறிந்திருந்து, நீதியை விரும்பும்பொழுது, நாம் அன்பின் இயல்பை வளர்க்கிறோம். தன் சொந்த மதிப்பீட்டின்படியான நீதி முற்றிலும் நியாயமானது என்றும், பிற மனிதரது நீதி தவறானது என்றும் ஒருவரும் கூறமுடியாது. “இந்த நீதியின் தன்மையை வளர்க்கும் தேவை எனக்கு இல்லை, ஆனால் என் சகோதரனுக்கு அது அவசியம்” என்று ஒருவனாலும் கூறமுடியாது. மாறாக; நான் எதிர்த்துப்போராட வேண்டியவைகளைக் காட்டிலும், “இதோ இந்தச் சகோதரன், பெரும் சாதகமற்ற சூழ்நிலையில், போராடிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆவியின்படி அவர் என்னுடைய சகோதரர். அவர் தவறு செய்பவராக எனக்குக் காணப்பட்டபோதிலும், இது தவறு என்று அவர் ஒருவேளை உணராதிருப்பாரென்று எண்ணி, அவர்மேல் பரிவிர்க்கம் கொள்கிறேன். மறுபுறத்தில், நானும் கூட ஒருவேளை தவறாக எண்ணியிருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.” என்று ஒவ்வொருவரும் சிந்திக்கவேண்டும்.

எல்லா மனுஷன் மீதும் பரிவிர்க்கம் கொள்ளுவோமாக!

தேவன் பாவத்தோடு பரிவிர்க்கம் கொள்பவரல்ல. ஆனால் பாவிகள்மேல் அவர் பரிவிர்க்கம்

கொண்டதினிமித்தமாக, பாவினை விடுவிக்கும்படி தம் ஒரேபேறான குமாரனையே கொடுத்தார். அவ்வாறு பாவிகள் விடுவிக்கப்படும் பணிக்காக ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார். நாம் அநீதியை கவனிக்கின்றோம், கண்டிப்பாக கவனிக்கவேண்டும். ஆனால் அநீதிசெய்வோரை வன்மையாகக் கண்டிப்பதும், தண்டனை அளிப்பதும் நம் வேலையல்ல. தண்டனைகள் வழங்கும் காரியத்தினை சர்வவல்லவரிடம் நாம் விட்டுவிடவேண்டும். ஆகவே நாம் காலத்துக்குமுன்னே எவரையும் நியாயந்தீர்க்காதிருப்போம். தவறுகள் செய்யப்படுவதை நாம் காண்கிறோம்; “அது குற்றம் என்று அறிவேன்; ஆனால் குற்றவாளிக்குத் தீர்ப்பு கொடுப்பது என் காரியமல்ல. அவன் இதற்கு எந்தளவுக்குப் பொறுப்பாளி? என்று தேவன் அறிவார்; நான் அறியேன். பரிவிர்க்கத்தின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து அந்தச் சகோதரனை நோக்கிப்பார்ப்பதே என் கடமையாகிறது. அவரது தவறான கண்ணோட்டத்திலிருந்து, சரியான கண்ணோட்டங்களுக்கு மாற, என் முழு வல்லமையோடு அவருக்காக ஜெபிப்பதும், அவருக்கு உதவுவதும் என் கடமையாகும். ஆனாலும் இவ்விஷயத்தில் நான் சர்ப்பத்தைப் போல் விவேகமுள்ளவனாயும், புறாவைப் போல் கபடற்றவனாயும் இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நடத்தை தவறு என ஒருவேளை நான் அறியக்கூடும்; ஆனால் தவறுசெய்த அந்த நபர் எந்தளவு குற்றவாளி என்று என்னால் அறியமுடியாது” என்று கூறுபவர்களாய் காணப்படவேண்டும்.

முழு உலகமும் விழுகையின்மூலம் அதிக கடினங்களை அனுபவித்துவருவதை அன்பு கவனித்துப் பார்க்கிறது. அன்பு கூறுகிறது; எல்லாரோடும் பெருந்தன்மை உள்ளவர்களாயும், சாந்தமுடையோராயும் இருங்கள். பாவம், வலி, நோய், மரணம் நிறைந்த இவ்வுலகில் நாம் ஜீவிக்கிறோம் என்பதை எப்பொழுதும் நாம் நினைவில் வைக்கவேண்டும். இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து காணும்போது, அன்பு எளிதில் சினமடையாது, அதற்கு மாறாக, மற்றவர்களிடத்தில் பரிவிர்க்கத்தோடும், கருணையோடும் நடந்துகொள்ளும். ஆகவே அன்பு சகோதரர்களே, “வழுவாதபடி உங்களைக் காக்கவும், தமது மகிமையுள்ள சந்நிதானத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே உங்களை மாசற்றவர்களாய் நிறுத்தவும் வல்லமையுள்ளவராகிய” நம் மகிமை நிறைந்த தலையோடு, நாம் எல்லாவற்றிலேயும் வளர்வோமாக – யூதா24.

காலமோ குறுகியது! காலமோ குறுகியது!

கருணை காட்டுகிறதா உன் இருதயம் உன் சகோதரனுக்காக?

கடுகளவு உதவியா? மலையளவு உதவியா? இதோ நான் இருக்கிறேன் சகோதரா என்று!

உன் பரிவிர்க்கத்தையே உன் சகோதரன் எதிர்பார்க்கிறான், நன்மை செய்ய சுற்றித்திரி

ஆம்! இக்காலம், கொஞ்சக்காலம் – அது குறுகியது!